

A BETHESDA PARTJÁN

Reményik Sándor

A BETHESDA PARTJÁN

'Vala pedig ott egy ember, ki harmincnyolc esztendőből fogva való betegségben fekszik vala.'

(János ev. 5,5)

Harmincnyolc esztendeig volt beteg...
Harmincnyolc év... ő idő-rengeteg,
Ő csigalassan kúszó nappalok,
Ő végevárhatatlan éjjelek!
Ő zaj, mely őrvít, ő csend, mely gyötör,
Ő tehetetlen kín, maró csömör,
Ő nagy alkalmak örökre múlása,
Kis, édes percek tovasuhanása
Hasztalanul, megfoghatatlanul, -
Hiába termett datolyát a pálma
S hajtott ki az olajfa vigaszul.
Harmincnyolc esztendeig volt beteg,
Mindenki terhe, magának teher, -
Harmincnyolc ólomlábú év alatt
A fátum mindent elcserél-kever
A lélekben, a mély műhely-homályban.
Ez a szív kövé keményedhetett,
Túlcsordulhatott alázatosságban,
Harmincnyolc esztendeig volt beteg:
Ha ártatlan volt, bűnössé lett tőle,
Ha bűnös volt, kitisztult hófehérre,
Ha volt önérzet benne: ronggyá váltott,
Ha volt szikla-dac: finom porrá mállott,
Feküdt a tóparton, s a tóba nézett...
A Tó, ez volt az egyetlen ígézet.
A Tó, a Bethesda, a gyógyulás:
Leszállani szent, megszállott vizébe,
Mikor rájön a nagy 'háborodás',
Mikor rászáll az Isten anygala,
Súlyos szárnyával sujtja a habot,
S gyöngy-buborékként a titkos mélyből
Fakadnak a megmentő balzsamok.
A Tó... közel volt, s mégis messze volt,
Elérhetetlen, mint a csillagok.
A többiek mégis csak lejutottak,
Lejutottak a bénák, a vakok,
Valaki vitte, támogatta őket,
Hadd lépjenek a vízbe legelsőnek,
S ki soká túrt, sokáig vérezett,
Egyszer mégis elsőnek érkezett.
Csak ő, csak ő nem érkezett oda...
Nem volt, ki támogassa, levigye,
Talán oly súlyos volt, oly tehetetlen,
Oly bűnös élő-halott teteme,
Hogy ember-erő el nem bírta többé.
Elmúlt megint a szent háborodás,
A nagy alkalom, a boldog varázs,
Elszállt megint az Isten anygala.
A halott öröm utolsó leánya:
A halványzöld fürtű tündér-remény,
Az is a világ végére szökött.
Éj lett, ragyogtak irgalmatlanul
A csillagok a Bethesda fölött.

De másnap reggel Jézus arra jött.

Forrás: www.keresztenydalok.hu